

vare blevne gamle, ligesom det ogsaa vilde være en meget vanskelig Opgave for vore hermed aldeles uvante Retter at bestemme en saadan Termin med behørigt Hensyn til alle Interessier. Det synes derfor at have overveiede Fordele at regne Afkræstelsesterminen fra det faste Tidspunkt, Konkursbehandlings Begyndelse. Dette vil, jfr. Udkastets § 50, sige fra det Dieblif, Skyldneren har begjært sit Bo taget under Behandling, eller, hvis en Kreditor har fremkaldt Falliten, fra det Dieblif, Stiftretten afgiver sin Kjendelse om at ville efterkomme denne Begjæring. Vel kan der i dette sidste Tilfælde forløbe en lille Tid imellem, at Spørgsmaalet om Konkurs reises, og at Konkursen begynder, men ifølge Reglerne i §§ 48 og 49 vil denne Tid være saa kort i Sammenligning med den lange Afkræstelsestermin af 3 Maanedes, at der neppe er Grund til at træffe særlige Bestemmelser af Hensyn hertil (jfr. dog den norske Konkurslov § 44).

Efter at der i §§ 20—23 er givet Regler om en særegen lettere Afgang til at afkræfte visse mistænkkelige og farlige Netshandeler, gives der i § 24 den almindelige Regel om Afkræftelse af alle Netshandeler, hvorved en Kreditor stilles særlig gunstigt fremfor de andre i Konkursen. Hele Afkræstelsesvæsenet kommer selvfølgelig kun til Anvendelse paa Dispositioner, hvorved der stables en sær fordelagtig Stilling for en Kreditor fremfor de andre. Derimod vedkommer Netshandeler, som ikke have denne Karakter, slet ikke denne hele Materie. Skyldneren kan altsaa sælge og kjøbe, bortleie og tage til Leie, afslutte Interessentfæltskontrakter o. s. v., uden at disse Netshandeler i og for sig kunne angribes, saalænge de ei have en særegen Karakter enten som usædvanlige Betalingsmidler eller som ffulte Gaver (jfr. §§ 20 og 26, 2det Stk.), selv om dette maatte kunne være til Fordel for Boet, men derimod kan han ikke betale en Kreditor fremfor de andre, selv om hans Fordring er forfalden, ikke kontrahere med En saaledes, at han giver ham Pant, medens en Anden ikke faar saadan Sikkerhed, uden at Boet faar Ret til at afkræfte eller omstøde det Stedfundne. Reglen i § 24 lyder derfor ikke paa bestemte enkelte Netshandeler, men i Almindelighed paa

alle Dispositioner (derunder Betaling af Gjæld), hvorved en Kreditor særlig begunstiges. Den almindelige Afgang til at afkræfte alle saadanne Dispositioner maa nødvendigvis være mere indskrænket end Agangen til at afkræfte i de sær mistænkkelige Tilfælde, jfr. §§ 20 til 23. For det Første maa det fordras, at der foreligger bestemte Data, som vise hen til en særlig udbrydende Konkurs, og det er ikke nok, at Skyldneren ganske i Almindelighed er insolvent. Konkursen maa staa ikke som en almindelig Mulighed, men som en for Døren staaende Virkelighed. Som en Folge heraf vil sædvanligvis Tiden, hvori Afkræstelserne ifølge § 24 kunne finde Sted, være meget kortere end 3 Maanedes, men iøvrigt har Udkastet ikke anset det nødvendigt at angive nogen bestemt Tidsgrænse. Det er ovenfor bemærket, at man ikke i Loven aldeles bestemt og udtømmende kan betegne og opregne de Forhold, under hvilke denne Paragraf skal anvendes, men at man har valgt den Vej at opstille nogle Hovedtilfælde og derefter ved en almindelig Angivelse henviser til at anvende den Grundsatning, som ved disse er tilstrækkeligt betegnet. For det Andet er der her ingen Formodning imod Medkontrahenten, om at han har været vidende om Skyldnerens Tilstand, saaledes som efter § 23, jfr. §§ 20—22, men i Benægtelsestilfælde maa dette Punkt oplyses paa sædvanlig Maade. I denne Henseende maa de almindelige Bevisregler komme til Anvendelse, og navnlig har man ikke funden nogen Grund til exceptionel Anvendelse af Parts Ed eller desl. Ed vil altsaa ikke kunne paalægges, undtagen hvor den almindelige Regel i D. L. 1—14—6 hjemler det, navnlig hvor vis Formodning er tilveiebragt mod den Paagjældende.

Endnu skal med Hensyn til § 24 bemærkes, at man med fulbt Forsæt ikke har sat nogen Frist for Afkræstelsesadgangen, saaledes som i § 20 ff. Da der i § 24 kun handles om Omstændigheder, der betegne Konkursen som nærførestaaende, vil der sædvanligvis ikke blive Spørgsmaal om lang Tid, men en fast Grænse lader sig dog ikke opstille. I Forflaget gaas der ud fra, at Afkræstelserne kunne fremkaldes, naar blot Konkursen virkelig indtræder i Kon t i n u a t i o n